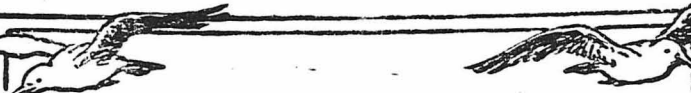

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δρ. 4. Η αβάιρετος υπερτίμησις των παραπάνω υποπρακτορείων απαγορεύεται. Παρακαλούμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψιν των τοιοῦτων (Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Γλάροι ἐπάνω του πετοῦν, χιονίζουν τὸν ἀέρα με τὴ μοναξιά συννυκτοῦν, διασκεδάζουν τὴν ἡμέρα.

Τὸ νησί εἶν' παραπονεμένο, μελαγχολικὸ καὶ λυπημένο, τὰ γριολούλουδα κοιτάζει, μ' ἄνεσι τὸ ἄχτι του νὰ βράζη.

Ἐδῶ εἶναι ξερηιά ἀνθρώπινη δὲν ἀκούεται φωνή, χύνεται μακερὰ ἢ ποταμιὰ, δὲν ἔχω ὑπομονή...

Τὸ οὐράνιο μάτι βλέπω, σπάνια περνοῦν οἱ κνηγοί, διατὶ ποτὶ μου νὰ μὴ τέρω; Βουβά, παραπονιέται στὴν αὐγή.

Τὸ νησί μου τὸ ξερωμένο, καταφρόνια, οὔτε συμπονιά, εἶναι ἀπαγορευμένο, ἀπ' ἀνθρώπους τὸ περιοσιχίζει (ἀπονιά.

Ἄψυχο, χωρὶς δένδρα, δὲν μὲ ἰσκιονοῦν, μηδὲ δροσιζοῦν,

οὔτε ψηφοφόρος δεδοξασμένη (δρα, μόνον οἱ γλάροι λευκοπερυγίζουν.

Τὰ ξεμυχα πλάσματα λείπουν, μουσικὴ πότε θὰ ἤχησῃ, σκιερά πέπλα τὴ νύχτα μὲ καλύπτουν.

ἤχον' στὰ βράχια μου θέλω ν' ἀνηχήσῃ. Τ' ἀμφίβεια μού διατρύπουν τὴ γῆ,

στοῦ κύματος εἶμαι τὴν ἀγκάλῃ εἶναι ἀφόρητος πληγή, τὴν ἀνθρωποπλημμύρα ζητῶ πάλι.

Τὸ κύμα μού σύντριψε τ' ἄκρα ἤλιε, φωτίσέ με γύρω, μὴ ἢ Σαπφῶ δι' ἐμὲ ὄνειροπολεῖ (μὲ τ' ἄστρα

ἤλιε δῶ τὸ ρῶς σου μὴ στὴν Σύρο. Σὺ ξερωκκλήσι μὲ τὸν τιμο (σταυρῶ,

ἀντιλάλησε χαροῦσυνα καὶ σὺ (καμπαναριῶ, πὸν τὸν κόσμον βλέπεις φαιδρῶ, θέλω ἀπὸ χαρὰ νὰ ἐρυθριῶ.

Ἦλιε δὲν μὲ φωτίζεις συχνὰ μὴ πάθω ρήγματα κί' ὀδύνης, πὸν τὸ κύμα χτυπώντας με (εραχνὰ,

φωτίσέ με μ' ὀλόθερες ἀχτινές. Χύσε σωτήριο φῶς, μὴ πρόωρα γηράσῃ, μὴ ἔρμαιο τῆς Σαπφῶς, κί' ἀπ' τὸ γήρας σκυθρωπά (σω.

Ἦ γλυκυστῆρ μου αὐγῇ, μὲ λαχτάρα σὲ ποθῶ, μού στολιζεις τὴν ξερωμένη (γῆ,

ἀπ' ἄλλες ἐλλειδες ἴσως σ' ἐσὲ (νάρθα. Σὲ λίγο ὁ ἥλιος θ' ἀνατείλῃ, θὰ φύγῃ ἡ μαύρη νυχτιά.

τὴν γῆ ἔχει ἀγαπημένη φίλη, στὸν κόσμον θάλπουσα ζωηφόρος (ρος φωτιά!

Τὴν παγωνιά νὰ ἀποφεύγῃ, ἔλα, ἔλα... νὰ ξεστάνω, σὲ προσμένο, σὲ γυρεῖω, τὰ σπλάγγνα μου νὰ γιάνω.

Νά! ἢ ἀνοίξῃ προσάλλει! παντοῦ εὐτυχία, χαρὰ, δένδρα χρυσαυθίζουν, εὐτυχία (θάλλει,

ὄλα πέριξ εἶνε δροσερά. Τὰ νέφη ἀραιώνουν, εἶναι: σὸ νησί ἐορτή, ὄλοι ἐμυζιάνουν, τὴ σημαία ὀψώνουν,

ὄλοι προσέρχονται, ὄλοι οἱ πι (στοί. κτλ.

Θέλετε τώρα ν' ἀκούσετε τὴ συμβουλή μας; Πάψτε νὰ γράφετε στίχους πρὸς τὸ παρόν. Διασώζετε μόνον. Κί' ἀργότερα... ἔχει ὁ κάλος Θεός.

τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποτελλομένη συνεργασία καὶ ἡ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μᾶς μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μᾶς καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μᾶς, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὴν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, ἐξέλκων, Ἡμερολογίων κτλ., εἰς γραμματόσημα ἢ κηνητὰ χαρτόσημα οἰοσδήποτε τιμῆς.

Πάλλουσαν Χορδὴν, Ἀργυρόκαστρον. Τὸ ποιήμα σας «Μιά Ἰστορία», ἔχει καλῶς. Ἰσοῦ μερικὸι στίχοι τοῦ:

Ἀγαπῶ μιὰ μελαχροινούλα Μὲ δὺὸ μάτια τρανεακτά, καὶ καταπέρω:

Εἶναι πολὺ πεταχτοῦλο Κί' ἔχει ὀλόξανθα μαλλιά.

Πέρασαν ἔτσι δύο χρόνια χωρὶς κἂν ἓνα φίλι, Γιὰ τὰ τόσα ἐθνοσιώδη λόγια σας, Κερρα νὸ π ο υ λ ο ν, Θεσσαλονίκη. Καὶ τὸ περὶ τραγοῦδι σας ἢ «Νύχτα δι' ἐπιτυχίας. Σχέδον ἀκατανόητον. Ἰσοῦ ἓνα μέρος τοῦ:

Ράβει προῖκα λέει—σενδόνια! κί' ἐγὼ μάθαινα βιολί.

Βεβαιότατα σας εὐχαριστοῦμεν. Γ.

«Στῆς νύκτας τῆ μαυροῖα χροσοντιμένη τῶρα τοῦ Μαρτιοῦ φαντάσματα μὲ δλόφρωτα φτερά γεμίζουε τὰ βῆθη τῆς ἀθύσουσ κί' ἀπλόουν χερί ἀδελφικό, κί' ὅπου τὰ κύματα δέρνουνται καὶ ξεσποῦνε σάν θεϊκὴν ὀργή, ὅπου ἢ ἄγρα δύναμις ζητεῖ νὰ ὑποδουλώσῃ στὴν καταστροφῆν: Στὸ χάος τῆς ἀθύσουσ μὲ σχήματα οὐράνια ἀγνώστου πόνου σύμβολα χιρᾶσσου καὶ ἄφραστη ἀγωνία κί' ἀπελπισίας ὀδύνης στὸ δρόμο πού τὸ ἐκλεκτό θῦμα τους θὰ διαβῇ:

Μὲ θολωμένα μάτια τὸ θῦμα ἀντικρύζει τὴν φρίκην πού κῦβου οἱ οὐρανοὶ καὶ βλέπει τοῦ παλῆου καιροῦ, καὶ νέου τῆς ἀλήθειας, τῆς φοβερᾶς ἰδέας μαρτυρικῆς».

Διαβάστε πολὺ πρῶτα κί' ἐπειτα λογοτεχνεῖτε. Διαφορετικὰ δὲν γίνεται φιλόλογια, ἀναπητέ φιλε. Κ. Σ. Χατζανέστην, Γόθειον. Μᾶς γράφετε στὴ φιλικὴ σας ἐπιστολή:

«Παρεμβάλλον τὴν δημοσιογραφικὴν σας ὕλην μετ' ἄλλων περιοδικῶν, σᾶς ἐκφράζω εὐλικρινῶς καὶ μετριοφρόνως ὅτι ἔδωκεν τοῦτο πρότυπον λογοτεχνικῆς εὐστοφίας».

Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια θερμότητα σας εὐχαριστοῦμεν. Δυστυχῶς ὅμως, τὰ ποιήματά σας δὲν εἶνε ἐπιτυχή.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ΠΑΡΑΠΟΝΕΜΕΝΟ ΝΗΣ!

Μέσα ὑπὸ συμαγῆς νερό, ἀποχωρεῖς οὐράνιες παίρνει, θεμελιώθηκε νησάκι ἐρυθρό, θαλάσσιες εὐτυχίας φέρνει! Μέσα σ' ἀπέραντο, γαλανὸ νερὸ πὸν τοῦδρανὸ τὴν ὄμι πῆρε, εἶναι νησάκι μικρό, ἐντυχιμένη κατοικία πῆρε; Γλάροι ἐπάνω του πετοῦν, τὴ θάλασσα θηρεύουν αἰφνης κἂτι... κρατοῦν, τῶμοφο νησί γυρεῖουν.

Advertisement for ETAM shoes. Features an illustration of a woman's legs in high-heeled shoes. Text includes: 'Τὸ πρῶτο βδέμμα ἀνῆκει στὰ πόδια σας', 'Ἐτᾶμ', 'ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΤΑΜ', 'ΑΘΗΝΑΙ — Βουκουρεστίου 8, Εὐαγγελιστοῦς 21, Αἰόλου 96. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — Γεωργίου Α' 23. — ΠΑΤΡΑΙ Μαιζώνος 74. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ — Βενιζέλου-Τσιμισκή.

Εἰτῶνουν θαυμάσια στὰ πόδια καὶ δίδουν πλαστικότητα καὶ ὠραία γραμμὰς